

Nešťastný deň

(Poviedka)

Ten deň sa začal úplne hrozne. Ráno som zaspala a nestihla autobus. Prišla som až na ďalšiu hodinu-fyziku. Samozrejme som si zabudla zošit doma, ale horšie bolo, že sme písali nečakanú písomku a ja som sa neučila. Asi dostanem štvorku. Na matematike sme mali tiež test, ale o tom som našťastie vedela. Na angličtine som skoro zaspala, ale zazvonilo na prestávku. „Čo si si z dnešnej hodiny zapamätala?“ opýtala sa ma pani učiteľka. Na hodine som vôbec nepočúvala, a tak som nevedela čo mám povedať. Nakoniec zo mňa vyšlo: „Že.... vo väčšine prípadov, keď máme C a samohlásku, číta sa to ako S?“ „To sme sa učili v druhej triede,“ povedala, „radšej už choď a nezabudni, že zajtra budem skúšať!“

Bola streda, v stredu nemám čas na učenie, pretože musím ísť na lekciiu klavíra. Je to to najlepšie v pracovnom týždni hneď po spaní.

Konečne mala byť moja posledná hodina - telesná. Ako inak, telocvikárka nebola v škole a tak sme ostali v triede. Našťastie sme mali angličtinárku, ktorá bola taká milá, že mi vysvetlila učivo, ktoré som „prespala“.

Na obed bol špenát. Fuj! Obed som rýchlo odniesla kuchárke a išla preč.

Cestou na klavír som išla cez les a všimla som si veľký neporiadok. Pneumatiky, fľaše, papieriky, starý nábytok, plechovky, igelitky alebo aj plné vrecia odpadkov. O chvíľu tu bude smetisko. Ale smetisko tu vlastne aj tak trošku je...

Prišla som do budovy základnej umeleckej školy a na dverách bol oznam, že učiteľ je chorý. Išla som na prechádzku a chcela som si sadnúť na lavičku, na nejakom kľudnom mieste, ale žiadna poriadna, čistá alebo nerozpadnutá lavička navôkol nebola a tak som sa rozhodla, že pôjdem do kina. Ani počasie nevyzeralo k svetu. Dávali film, na ktorý som dlho čakala. Keď som vošla do nákupného centra, všetci ľudia mi pripadali nešťastní. Vyzerali akoby mal byť koniec sveta.

A na toto som nemala pomyslieť. V tej chvíli zhasli svetlá. Zľakla som sa. Ľudia, ktorí telefonovali (bolo ich pomerne dosť) začali byť mrzutí, pretože sa im telefonát zrušil. Nebol signál. Začala som sa báť. Vonku sa spustila veľká búrka. Do očí sa mi tisli slzy. Utekala som na toaletu, zatvorila som sa v kabínke a rozplakala som sa. Zrazu som začula vreskot z chodby. Utrela som si slzy a vyšla som na chodbu. Začali padať stromy. Búrka neprestávala, ale silnela čoraz viac...

Po pol hodine prechádzania sa po obchodnom centre, sledovania vystrašených ľudí a myslenie na to, aký majú strach moji rodičia, som vyhladla.

Prišla som do potravín. Do košíka som si dala dva banány, jablko, keksík a veľkú ochutenú, jemne sýtenú vodu. Postavila som sa do pokladne a milá pani predavačka mi povedala, že je to zadarmo a že môžem ísť. Ja som poďakovala a odišla.

Prišla som sem kvôli kinu, tak som tam opäť vrátila. Prázdna kinosála a ja. Bola tam tma a hrozná zima. Vyšla som von z kina, sadla som si na lavičku, dojedla jablko a z toho stresu som zaspala. Ani neviem, kedy som sa zobudila. Len som ticho sedela na lavičke a rozmýšľala o ničom. Zrazu sa rozsvietili svetlá. Zapípal mi telefón. Šestnásť neprijatých hovorov od mamy a desať od otca. Telefonovať mi bohužiaľ nešlo. Hodinky ukazovali poľnoc. „Cíííííííííí...“ Zazvonilo na prestávku a ja som sa zobudila. Zaspala som na hodine.

„Čo si si z dnešnej hodiny zapamätala?“ opýtala sa ma pani učiteľka angličtiny. Nakoniec zo mňa vyšlo: „Že..... vo väčšine prípadov keď máme C a samohlásku, číta sa to ako S?“ „To sme sa učili v druhej triede,“ povedala, „radšej už choď a nezabudni, že zajtra budem skúšať!“

Lara Tublerová, 6.B

ZŠ Dudova 2, 851.02 Bratislava